

30. Second Sunday after the Assumption of the Holy Mother of God—Feast of the Discovery of the Belt of the Holy Theotokos

Isaiah 9:8-19; 2 Corinthians 1:1-11; Mark 4:35-41

30. Բ. ԿԻՐԱԿԻ ԱՍՏՈՒԱԾԱՍՕՐ ՎԵՐԱՓՈԽՈՒՄԷՆ ԵՏՔ - Ս. Աստուածածնի Գօտիի Գիւտի Տօն

Եսայի 9:8-19; 2 Կորնթացիներուն 1:1-11; Մարկոս 4:35-41

Եսայի 9:8-19

Տէրը դատավճիռ արձակեց Յակոբի որդիներուն, այսինքն Իսրայէլի թագաւորութեան դէմ. այդ մասին պիտի իմանայ ամբողջ ժողովուրդը, այսինքն Եփրեմը եւ Սամարիայի բնակիչները, որոնք հպարտութեամբ եւ ամբարտաւան սիրտով կ'իբսէն. «Աղիւսէ տուները փլան, ի՛նչ փոյթ, մենք նորերը կը կանգնենք տաշուած քարերով. մայրիներ ու եղեւիններ կը կտրենք եւ աշտարակ կը շինենք մեզի համար»:

Ուստի Տէրը թշնամիներ պիտի յարուցանէ անոր դէմ, պիտի գրգռէ անոր թշնամիները, արեւելքէն՝ ասորիները եւ արեւմուտքէն՝ փղշտացիները, որոնք բաց բերանով պիտի կլլեն Իսրայէլը:

Այսքանով Տիրոջ բարկութիւնը չիջաւ. անոր ձեռքը դեռ բարձրացած կը մնայ՝ պատժելու համար:

Որովհետեւ հակառակ իր ստացած հարուածին՝ ժողովուրդը չզոջաց, չդարձաւ ու չփնտռեց Երկնային Զօրքերու Տէրը:

Ուստի Տէրը մէկ օրուան մէջ պիտի կտրէ Իսրայէլի գլուխն ու պոչը, մեծն ու պզտիկը:

Գլուխը՝ ծերերն ու աչքառու մարդիկն են, իսկ պոչը՝ ստութիւն սորվեցնող մարգարէները:

Առաջնորդները իրենք մոլորած՝ երանիներով մոլորեցուցին այս ժողովուրդը, որպէսզի կլլեն զայն:

Այդ պատճառով ալ Տէրը անոնց երիտասարդներուն պիտի չխնայէ. անոնց որբերուն եւ այրիներուն պիտի չողորմի, որովհետեւ բոլորն ալ անօրէն են եւ չար, անոնց բերանները միայն անիրաւութիւն կ'իարտաբերեն: Ուստի տակաւին Տիրոջ բարկութիւնը չիջաւ. անոր ձեռքը դեռ բարձրացած կը մնայ՝ պատժելու համար:

Որովհետեւ, իրենց անօրէնութիւնը պիտի այրէ զիրենք կրակի մը պէս, որ կը սպառէ չորցած սէզերն ու փուշերը եւ կը խանձէ անտառին թանձրախիտ ծառերը, ծուխի սիւներ դէպի երկինք նետելով:

Տիրոջ բարկութենէն երկիրը պիտի այրի, ժողովուրդը ինք հրոյ ճարակ պիտի դառնայ եւ իրենք զիրենք փրկելու համար մարդիկ իրենց հարազատներուն իսկ պիտի չխնայեն:

2 Կորնթացիներուն 1:1-11

Ես՝ Պօղոս, Աստուծոյ կամքով Յիսուս Քրիստոսի առաքեալը, եւ Տիմոթէոս՝ մեր եղբայրը, կը գրենք ձեզի՝ Կորնթոսի մէջ հաստատուած Աստուծոյ եկեղեցիին եւ ամբողջ Աքայիայի մէջ գտնուող քրիստոնէաներուդ: Թող Աստուած մեր Հայրը եւ Տէր Յիսուս Քրիստոս շնորհք եւ խաղաղութիւն պարգեւեն ձեզի:

Օրհնեա՛լ ըլլայ Աստուած, մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի Հայրը, որ հայրաբար կը գրայ եւ որպէս Աստուած կը մխիթարէ ու կը զօրացնէ մեզ՝ մեր բոլոր նեղութիւններուն մէջ, որպէսզի մենք կարենանք Աստուծմէ մեր վայելած օգնութիւնն ու մխիթարութիւնը տալ անոնց՝ որոնք ամէն տեսակի նեղութեանց մէջ են: Որովհետեւ, որքան շատ բաժնեկից կ'ըլլանք Քրիստոսի չար-չարանքներուն, այնքան աւելի մեծ կ'ըլլայ իր օգնութիւնն ու մխիթարութիւնը մեզի: Մենք նեղութեանց կ'ենթարկուինք՝ ձեզի օգնելու եւ Աստուծոյ փրկութիւնը ձեզի բերելու համար. եւ եթէ Աստուած կ'օգնէ մեզի՝ կրկին ձեզի օգնելու համար է, որպէսզի մեր օրինակով սորվիք, թէ Աստուած ձեզ ալ պիտի զօրացնէ՝ որ համբերութեամբ կարենաք տանիլ այն չարչարանքները, որ մենք հիմա կը կրենք: Ուստի ձեր վրայ հաստատուն յոյս ունինք, գիտնալով որ՝ քանի մեր չարչարանքներուն մասնակից էք, մեր ունեցած մխիթարութեան ալ մասնակից պիտի ըլլաք:

Եղբայրնե՛ր, կ'ուզեմ որ գիտնաք՝ թէ ի՛նչ նեղութիւն կրեցինք Ասիա նահանգին մէջ: Մեր կարողութենէն ա՛յնքան վեր էր բերը, որ գրեթէ ապրելու յոյսը կորսնցուցինք: Զգացինք որ մահուան վճիռը կախուած է մեր վրայ: Բայց աստիկա եղաւ, որպէսզի սորվինք մենք մեզի չապաւինիլ, այլ՝ Աստուծոյ, որ կը յարուցանէ մեռելները: Ա՛ն էր որ այդպիսի ահաւոր մահուրնէ մը փրկեց մեզ, կը փրկէ, եւ վստահ ենք որ յառաջիկային եւս պիտի փրկէ՝ մեզի համար ձեր կատարած աղօթքներուն օգնութեամբ: Եւ ձեր աղօթքները, որոնց շնորհիւ Աստուած իր հովանին անպակաս պիտի ընէ մեր վրայէն, պատճառ պիտի ըլլան որ շատեր մեզի համար գոհութիւն տան Աստուծոյ:

Մարկոս 4:35-41

Նոյն օրը երեկոյեան, Յիսուս իր աշակերտներուն ըսաւ.

– Եկէք լիճին միւս կողմը անցնինք:

Աշակերտները ձգեցին ժողովուրդը եւ բարձրացան այն նաւակին մէջ, ուր Յիսուս կը գտնուէր: Հոն ուրիշ նաւակներ ալ կային: Յանկարծ զօրաւոր հով մը փոթորկեց լիճը: Ալիքները նաւակին զարնուելով՝ ներս կը թափէին, զայն լեցնելու աստիճան, մինչ Յիսուս նաւակին յետսակողմը բարձի մը վրայ կը քնանար: Աշակերտները արթնցուցին զինք եւ ըսին.

– Վարդապե՛տ, հոգդ չէ՞ որ մենք կը կորսուինք:

Յիսուս ոտքի ելլելով սաստեց հովը, ըսելով.

– Դադրէ՛,– եւ լիճին ըսաւ.– Հանդարտէ՛:

Հովը դադրեցաւ եւ կատարեալ հանդարտութիւն տիրեց: Ապա Յիսուս իր աշակերտներուն ըսաւ.

– Ինչո՞ւ այդպէս վախկոտ էք. տակաւի՞ն հաւատք չունիք:

Անոնք չափազանց վախցան եւ իրարու կ'ըսէին.

– Ո՞վ է արդեօք այս մարդը, որ նոյնիսկ հովն ու ծովը կը հնազանդին իրեն: